

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 590/2024-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou, Štúrova 20, Košice, proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline sp. zn. 15CoP/130/2024, 15CoP/131/2024 zo 7. augusta 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 31. októbra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 41 ods. 4, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť, vec vrátiť súdu na ďalšie konanie a zakázať krajskému súdu pokračovať v porušovaní označených práv. V podaní doručenom ústavnému súdu 24. októbra 2024 sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal dočasné opatrenie, ktorým uloží Okresnému súdu Lučenec, aby sa v konaní vedenom pod sp. zn. 17P/59/2022 zdržal vykonávania procesných úkonov a rozhodovania až do právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu o ústavnej sťažnosti.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je otcom maloletého [REDAKOVANÉ], matkou je [REDAKOVANÉ].

3. Rodičia maloletého žili spolu v spoločnej domácnosti v byte v [REDAKOVANÉ] do 15. júla 2022, keď matka opustila spoločnú domácnosť spolu s maloletým bez vedomia a súhlasu sťažovateľa. Istý čas sa zdržiavala v [REDAKOVANÉ], neskôr sa presťahovala do [REDAKOVANÉ] a potom do [REDAKOVANÉ].

4. Následne podala matka na okresnom súde návrh na úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému. Konanie je vedené pod sp. zn. 17P/59/2022.

5. Okresný súd v predmetnom konaní formou neodkladných opatrení rozhodol o výške výživného pre maloletého a opakovane rozhodoval aj o úprave styku sťažovateľa so synom.

6. Na návrh otca nariadil okresný súd uznesením z 24. apríla 2024 neodkladné opatrenie, ktorým upravil styk otca s maloletým. Proti predmetnému uzneseniu podala matka maloletého odvolanie. Ešte pred nadobudnutím právoplatnosti tohto uznesenia vydal okresný súd na návrh matky uznesenie zo 14. mája 2024, ktorým rozhodol o zrušení neodkladného opatrenia z 24. apríla 2024 a uložil rodičom povinnosť podrobiť sa psychologickému poradenstvu. Proti predmetnému uzneseniu podal odvolanie sťažovateľ.

7. Podaním z 5. februára 2024 sťažovateľ vzniesol námietku miestnej nepríslušnosti okresného súdu vzhľadom na to, že nejde o súd, v ktorého obvode má maloletý bydlisko určené dohodou rodičov alebo iným zákonným spôsobom. Sťažovateľ aj pri podaní návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia z 25. marca 2024, o ktorom rozhodol súd uznesením z 24. apríla 2024, zotrval na námietke miestnej nepríslušnosti a túto námietku opätovne zopakoval v odvolaní proti uzneseniu zo 14. mája 2024.

8. Krajský súd uznesením sp. zn. 15CoP/130/2024, 15CoP/131/2024 zo 7. augusta 2024 rozhodol o odvolaní matky proti uzneseniu okresného súdu z 24. apríla 2024 tak, že predmetné uznesenie zmenil, teda návrh sťažovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol a uznesenie okresného súdu zo 14. mája 2024 zrušil.

II.

Argumentácia sťažovateľa

9. Krajský súd v napadnutom rozhodnutí formálne prisvedčil sťažovateľovi, že okresný súd nemal oprávnenie pred právoplatnosťou rozhodnutia z 24. apríla 2024 toto zrušiť, keďže takáto právomoc mu nepatrí. Na druhej strane je tiež nesporné, že odvolací súd, rozhodujúc o matkinom odvolaní proti uzneseniu z 24. apríla 2024, sa bol povinný vysporiadať so skutočnosťami, ktorými sťažovateľ vo svojom odvolaní aj vo vyjadrení k odvolaniu matky argumentoval v prospech záveru, že okresný súd nie je oprávnený ako miestne nepríslušný súd vo veci konať, aj s argumentáciou o tom, že rozhodnutie o rozšírení styku sťažovateľa s jeho maloletým synom je vecne správne a jeho styk so synom mal byť rozšírený v takom rozsahu, v akom ho vo svojom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia žiadal.

10. Podľa sťažovateľa z § 112 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku (ďalej aj „CMP“) vyplýva, že v otázkach miestnej príslušnosti v konaniach vo veciach starostlivosti o maloletých, ktorého účastníkom je sťažovateľ, sa miestna príslušnosť zakladá na jedinom kritériu, ktorým je bydlisko maloletého dieťaťa určené dohodou rodičov alebo iným zákonným spôsobom. Vzhľadom na verejný záujem prítomný v týchto konaniach súd neumožňuje miestne nepríslušnému súdu vo veci konať, a to ani v situácii, keď sú účastníci konania pasívni a miestnu príslušnosť súdu nenamietajú.

11. V predmetnej veci tak bolo povinnosťou súdov skúmať aj bez námietky miestnu príslušnosť. Je nesporné, že túto povinnosť si súdy nespĺnili, keďže okresný súd v konaní vykonával procesné úkony a opakovane vo veci vydával neodkladné opatrenia a rovnako postupoval aj krajský súd, keď o opravných prostriedkoch rozhodol.

12. Sťažovateľ je presvedčený o tom, že okresný súd selektívne a arbitrárne vyhľadával dôvody, ktorými by nedostatok sústredenosti pri posudzovaní miestnej príslušnosti zhojil, keď na pojednávaní 12. februára 2024 účelovo zobral do úvahy listiny, z ktorých následne bez kontextu s inými listinami vyvodil záver, že sťažovateľ sa zmieril so svojvoľným presťahovaním maloletého z [REDAKOVANÉ] do [REDAKOVANÉ] vzdialeného 160 kilometrov od bydliska maloletého určeného dohodou rodičov.

13. Napriek tomu, že miestne príslušným súdom je Mestský súd Košice, okresný súd mu vec nepostúpil, ale vo veci sám rozhodol. Sťažovateľ v odvolaní proti uzneseniu zo 14. mája 2024 navrhol, aby krajský súd zrušil napadnuté uznesenie a zaviazal okresný súd, aby v súlade s § 6 ods. 1 CMP postúpil vec Mestskému súdu Košice.

14. Krajský súd sa k námietke miestnej nepríslušnosti a k uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) vyjadril takto:

„19. Pre úplnosť odvolací súd k námietke otca o miestnej nepríslušnosti súdu prvej inštancie konať vo veci úpravy výkonu rodičovských práv a povinností dodáva, že odvolací súd nie je oprávnený v tomto štádiu konania dávať príkazy súdu prvej inštancie, či má (resp. nemá) postúpiť vec inému súdu; uvedené je na uvážení súdu prvej inštancie. Krajský súd v Žiline ako nadriadený súd rozhoduje o miestnej príslušnosti len v prípadoch predpokladaných ust. § 6 ods. 2 CMP a § 112 ods. 2 CMP, t. j. v prípadoch, keď súd, ktorému vec bola postúpená resp. prenesená, s takýmto postupom nesúhlasí.

20. V prejednávanej veci je zákonná sudkyňa názoru, podľa ktorého Okresný súd Lučenec je miestne príslušný na prejednanie veci o úprave výkonu rodičovských práv a povinností k mal. [REDAKOVANÉ] a táto príslušnosť trvá. Neprihliadnutie na námietku miestnej nepríslušnosti je pritom povinná odôvodniť v rozhodnutí, ktorým sa konanie skončí; námietka nepríslušnosti súdu prvej inštancie môže byť následne preskúmaná v rámci odvolacieho konania vedeného na základe odvolania podaného proti konečnému rozhodnutiu.“

15. Sťažovateľ považuje za nesporné, že v situácii, keď uplatnil vo svojom odvolaní odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. a) CSP, Civilný sporový poriadok neumožňuje odvolaciemu súdu k odvolaciemu dôvodu nezaujať stanovisko. Civilný sporový poriadok stanovuje viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi v § 380 ods. 2 CSP a zároveň ukladá odvolaciemu súdu prihliadnuť na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené. Civilný mimosporový poriadok navyše stanovuje v § 66, že odvolací súd nie je odvolacími dôvodmi viazaný.

16. Z týchto zákonných ustanovení však krajský súd vyvodil extrémne arbitrárny názor, že nie je povinný preskúmať napadnuté rozhodnutie z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov, čím odňal odvolateľovi možnosť, aby dosiahol zrušenie nezákonného rozhodnutia. Sťažovateľovi sa javí ako úplne absurdný záver odvolacieho súdu, že rozhodnutie o neodkladnom opatrení nie je potrebné preskúmať z hľadiska toho, že ho vydal miestne nepríslušný súd, a o námietke miestnej nepríslušnosti rozhodne odvolací súd v prípadnom rozhodnutí o odvolaní proti rozhodnutiu vo veci

samej. Samotná skutočnosť, že krajský súd zmenil uznesenie okresného súdu z 24. apríla 2024 a zrušil uznesenie z 13. mája 2024, svedčí však o implicitne prejavennom názore, že krajský súd nepovažoval námietku miestnej príslušnosti za dôvodnú.

17. Sťažovateľ poukazuje na to, že v konaní nevyšla najavo žiadna skutočnosť, z ktorej by vyplynulo, že bydlisko maloletého bolo v čase začatia konania určené na inej adrese ako na [REDAKOVANÉ]. Argumenty okresného súdu, na ktorých zakladá svoje presvedčenie o svojej miestnej príslušnosti, spočívajú aj v tom, že sťažovateľ sa zúčastňoval konania na okresnom súde a zúčastňoval sa stretnutí s maloletým v [REDAKOVANÉ]. Táto argumentácia súdu je nielen nezrozumiteľná, ale aj neakceptovateľná, keďže súd zneužíva skutočnosť, že sťažovateľ plnil svoje povinnosti účastníka konania, ako aj skutočnosť, že v situácii, keď sa so synom chcel aspoň na akýkoľvek obmedzený čas stretnúť, pricestoval za ním do miesta, kam ho matka svojvoľne presťahovala.

18. Ani ďalšia skupina argumentov okresného súdu o tom, že sa sťažovateľ zmieril s presťahovaním maloletého, čo vyplýva z jeho komunikácie s matkou, nezakladá dôvodnosť a zákonnosť záveru o miestnej príslušnosti okresného súdu, keďže táto komunikácia je vytrhnutá z kontextu a zároveň neposudzovaná vo vzájomných súvislostiach s tou komunikáciou, kde otec výslovne vyjadril svoj nesúhlas s presťahovaním.

19. Sťažovateľ namieta, že krajský súd napadnutým uznesením zasiahol do jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nedostatočným odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Sťažovateľ v odvolaní namietal aj skutočnosť, že jeho možnosť byť v styku s maloletým synom je od jeho svojvoľného odsťahovania matkou do [REDAKOVANÉ] obmedzená na minimálny rozsah, čo preukázal. Tiež uviedol, že matka systematicky bráni rozvíjaniu akéhokoľvek hlbšieho vzťahu medzi maloletým a sťažovateľom. Maloletý vyrastá v maďarskojazyčnom prostredí, čo matka využíva v neprospech sťažovateľa. K všetkým týmto argumentom sťažovateľa nezaujal krajský súd v napadnutom rozhodnutí žiadne stanovisko. Výrok svojho rozhodnutia zdôvodnil tým, že do úpravy pomerov nebolo nevyhnutne potrebné zasiahnuť.

20. Sťažovateľ si je vedomý toho, že rozhodnutie o neodkladnom opatrení nemusí poskytnúť účastníkovi takú odpoveď, akú musí súd poskytnúť v rozhodnutí vo veci samej. Na druhej strane je však nevyhnutné mať na zreteli skutočnosť, že v konaní o úpravu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom majú aj rozhodnutia o neodkladných opatreniach zásadný význam pre rozvoj vzťahov medzi rodičmi a maloletými deťmi a takéto rozhodnutia sú spôsobilé tento vzťah zásadným spôsobom ovplyvniť. Sťažovateľ však nedostal žiadnu odpoveď na to, z akého dôvodu súd považuje v situácii, keď má maloletý takmer 3 roky, za nie nevyhnutné zabezpečiť podmienky na to, aby sa medzi sťažovateľom a jeho synom mohol rozvíjať synovsko-otcovský vzťah.

21. Sťažovateľ považuje za potrebné zdôrazniť, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu, ktorým súd odmietol umožniť sťažovateľovi stráviť so svojím synom viac času, je zásahom do jeho práva podieľať sa na výchove a starostlivosti o svojho syna a je zásahom do jeho práva na vedenie súkromného života.

22. V priebehu súdneho konania nebolo sporné, že matka zasiahla do vzťahu medzi ním a jeho maloletým synom, keď ho svojvoľne vo veku jedného roka vytrhla zo spoločného života s otcom. Následne neumožňovaním styku sťažovateľa s maloletým vytvorila stav, keď v niektorých mesiacoch nebol sťažovateľ so synom v žiadnom kontakte. Za týchto okolností je na strane súdu povinnosť dbať o to, aby svojimi rozhodnutiami neumožňoval matke zasahovať do vývoja vzťahu sťažovateľa a maloletého spôsobom, ktorý neumožňuje, aby sa tento vzťah plnohodnotne rozvíjal. Sťažovateľ zdôrazňuje, že v konaní niet žiadnych pochybností o tom, že o svojho syna má úprimný a vrelý záujem. Na druhej strane je rovnako nesporné, že matka neposkytuje sťažovateľovi takmer žiadne informácie o maloletom, rozvoj vzťahu nepodporuje.

23. Jediným spôsobom, ktorý zabezpečí právo sťažovateľa na výchovu a starostlivosť o jeho syna, je tak rozhodnutie súdu, ktoré poskytne pre rozvoj tohto vzťahu dostatočné podmienky. Konštatovanie krajského súdu o neexistencii nevyhnutnosti zmeny úpravy styku sťažovateľa s jeho maloletým synom v prospech predĺženia času tohto styku je nielen celkom zrejmé nepochopenie podstaty základného práva sťažovateľa na výchovu a starostlivosť o jeho syna, ale priamym zásahom do tohto práva.

24. Samotný zákon č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rodine“) v čl. 5 za okolnosť, ktorá charakterizuje najlepší záujem dieťaťa, ustanovuje aj podmienky na vytváranie a rozvoj vzťahových väzieb s obidvoma rodičmi. V § 24 ods. 5 zákon o rodine výslovne ukladá súdu prihliadať pri úprave výkonu rodičovských práv k schopnostiam rodiča dohodnúť sa na výchove a starostlivosti o dieťa s druhým rodičom. V absolútnom rozpore s týmito povinnosťami súdu je konštatovanie krajského súdu, podľa ktorého v neprospech otca vo vzťahu k predlžovaniu času styku s maloletým synom svedčí aj skutočnosť, že otec nebýva v mieste bydliska maloletého.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

25. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 ústavy), práva na starostlivosť o dieťa a jeho výchovu (čl. 41 ods. 4 ústavy) a rešpektovanie rodinného a súkromného života (čl. 8 dohovoru) uznesením krajského súdu, ktorým zmenil uznesenie okresného súdu z 24. apríla 2024 o návrhu sťažovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým bol upravený (rozšírený) styk sťažovateľa s maloletým synom, a súčasne rozhodol o zrušení uznesenia okresného súdu zo 14. mája 2024, ktorým okresný súd zrušil uznesenie z 24. apríla 2024 pred jeho právoplatnosťou. Sťažovateľ namieta, že v jeho veci koná miestne nepríslušný súd. Súčasne považuje napadnuté rozhodnutie za nedostatočne odôvodnené, arbitrárne, neprihliadajúce na potrebu rozvíjať vzájomné vzťahy medzi sťažovateľom ako otcom a jeho maloletým synom, ktorý bez jeho súhlasu žije v [REDACTED].

26. K namietanému uzneseniu krajského súdu je potrebné uviesť, že k preskúmvaniu uznesení o nariadení neodkladného opatrenia ústavný súd pristupuje zdržanlivo, vychádzajúc z právneho názoru, podľa ktorého zásadne nie je oprávnený zasahovať do rozhodnutí všeobecných súdov, ktorými sa rozhodlo o neodkladných opatreniach, a to nielen preto, lebo nie je opravnou inštanciou v rámci sústavy všeobecných súdov, ale aj preto, lebo ide o také súdne rozhodnutia, ktorými sa do

práv a povinností účastníkov konania spravidla nezasahuje konečným spôsobom. Ústavný súd k zrušeniu uznesenia o neodkladnom opatrení pristupuje len za celkom výnimočných okolností; iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (II. ÚS 435/2021, I. ÚS 19/2020). Aj v konaní o neodkladnom opatrení však musia byť rešpektované minimálne požiadavky, ktoré tvoria podstatu základného práva na súdnu ochranu.

27. Charakteristickou črtou rozhodovacieho procesu o neodkladnom opatrení je rýchlosť úpravy pomerov sporových strán. Preto pri tomto rozhodovaní ustupuje požiadavka zistenia skutkového stavu na podklade úplného dokazovania požiadavke rýchlosti, a tým aj účinnosti poskytovanej súdnej ochrany. Ústup od požiadavky dôkladného zistenia skutkového stavu veci, ktorá je napĺňaná práve širokým, no aj časovo náročnejším rozvinutím procesu dokazovania systémom vyjadrení, replík a duplík (čo je typické pre konanie vo veci samej), je potom kompenzovaný dočasnou súdnej ochrany poskytnutej neodkladným opatrením, a teda jej limitáciou právoplatnosťou rozhodnutia vo veci samej (III. ÚS 618/2023).

28. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou domáha preskúmania správnosti rozhodnutia o jeho návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým bol jeho návrh zamietnutý, teda k rozšíreniu styku s maloletým synom nedošlo, a tak zostáva v platnosti úprava v zmysle predchádzajúceho uznesenia okresného súdu z 10. januára 2024, na základe ktorého je styk sťažovateľa so synom v súčasnosti zabezpečený a dodržiava sa. Účelom konania pred ústavným súdom je však ochrana ústavnosti, a nie poskytnutie ďalšieho opravného prostriedku umožňujúceho prehodnocovať správnosť záverov všeobecných súdov. Zo strany otca pritom ide o opakovanie argumentácie z jeho návrhu a následného odvolania. Rozhodnutiu krajského súdu nemožno vyčítať, že sa nezaoberalo tvrdeniami otca, a to v miere potrebnej na rozhodnutie o dočasnej úprave styku otca s maloletým, keďže zistenie skutkového stavu založeného na úplnom dokazovaní bude predmetom konania vo veci samej. Účelom postupu, ktorý predchádza rozhodnutiu o neodkladnom opatrení, nie je definitívne zistenie skutkového stavu a jeho právne zhodnotenie na úrovni rozhodnutia vo veci samej, čo zdôraznil aj krajský súd, apelujúc predovšetkým na včasné rozhodnutie vo veci samej a zdôrazňujúc, že opakované podávanie návrhov na nariadenie neodkladných opatrení v krátkych časových odstupoch meritórne rozhodnutie iba oddiaľuje (bod 16 odôvodnenia).

29. Krajský súd v namietanom rozhodnutí primerane vysvetlil, z akého dôvodu pristúpil k zmene rozhodnutia okresného súdu, ktorým bolo návrhu sťažovateľa na rozšírenie styku so synom vyhovené. Krajský súd vychádzal z konkrétnych skutočností, najmä z nepreukázania bezodkladnej potreby do už upraveného styku sťažovateľa a maloletého v útľom veku (3 roky) zasiahnuť už po troch mesiacoch od poslednej úpravy, za ktorú nepovažoval sťažovateľom navrhované rozšírenie styku o nočné prespávanie maloletého u sťažovateľa, poukazujúc na neosvedčenú pripravenosť maloletého na takú zmenu, čo podporila aj správa detskej psychiatričky a odporúčanie kolízneho opatrovníka. Zohľadnenie týchto okolností je tak prirodzeným následkom záujmu na tom, aby v období rozpadu partnerského spoluzitia rodičov nedošlo k následkom na strane maloletého, resp. aby každá zmena v úprave rodičovských práv a povinností bola vykonaná na základe dôkladného dokazovania.

30. Krajský súd v namietanom rozhodnutí primerane vysvetlil skutočnosti, z ktorých pri svojom rozhodnutí vychádzal. Toto hodnotenie krajského súdu vychádza z miery osvedčenia týchto skutočností s výhradou novej zmeny nariadeného neodkladného opatrenia alebo iného rozhodnutia vo veci samej v závislosti od ďalšieho dokazovania smerom k rozhodnutiu vo veci samej. Takýto prístup je však nevyhnutným následkom rozhodovania o predbežnej úprave rodičovských práv a povinností, ktorý vylučuje takú mieru zdôvodnenia, dôkaznej istoty a právneho posúdenia, aká je charakteristická pre rozhodnutia vo veci samej.

31. Napadnuté uznesenie krajského súdu nie je svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené. Rovnako nemožno dospieť k záveru, že by nedôvodne neposkytovalo ochranu rodičovským právam otca a maloletého. Preto nemožno dospieť k záveru o porušení sťažovateľom označených práv podľa čl. 19 ods. 2 a čl. 41 ods. 4 ústavy, podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 dohovoru.

32. Pokiaľ ide o námietku nedostatku miestnej príslušnosti, z predložených rozhodnutí vyplýva, že okresný súd uznal (založil) svoju miestnu príslušnosť v konaní vedenom pod sp. zn. 17P/59/2022 implicitne tým, že v uvedenej právnej veci navrhovateľky – matky maloletého začal konať, a explicitne tým, že vo veci dosiaľ vydal už viacero uznesení, ktorými dočasne zveril maloletého do osobnej starostlivosti matky, upravil styk sťažovateľa s maloletým, ako aj vyživovaciu povinnosť sťažovateľa. Okresný súd determinovaný svojou povinnosťou *ex officio* skúmať svoju príslušnosť na konanie vo veci pozitívne posúdil vlastnú miestnu príslušnosť, nenastala preto procesná situácia predpokladaná v § 6 ods. 1 CMP, teda zistenie nedostatku miestnej nepríslušnosti na strane okresného súdu, čím by mu vznikla povinnosť bezodkladne postúpiť vec miestne príslušnému súdu, ktorý by v prípade nesúhlasu s postúpením predložil spis svojmu nadriadenému súdu na rozhodnutie o príslušnosti (§ 6 ods. 2 CMP). Napokon námietku miestnej nepríslušnosti, teda nedostatku procesnej podmienky konania je sťažovateľ oprávnený predostrieť v odvolaní proti konečnému meritórnemu rozhodnutiu, keďže konanie pred iným súdom je samostatným odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. a) CSP, s ktorým sa bude odvolací súd povinný vysporiadať. Právny názor vyslovený krajským súdom v napadnutom rozhodnutí (bod 14 tohto uznesenia) preto ústavný súd považuje s prihliadnutím na špecifikum konaní vo veci starostlivosti súdu o maloletého, v ktorom je prvoradým najlepším záujem maloletého, za ústavne udržateľný.

33. V prípade pretrvávajúceho názoru sťažovateľa na sporný, resp. nesprávny výklad týkajúci sa miestnej príslušnosti ústavný súd dodáva, že jeho úlohou nie je vo všeobecnosti zjednocovať rozdielnu rozhodovaciu prax všeobecných súdov a suplovať tak poslanie, ktoré zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov primárne zveruje Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (jeho plénu a príslušnému kolégiu) v podobe právomoci zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov, a to aj mimo rozhodovania v dovolacej agende [§ 21 ods. 3 písm. b) zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov], a sekundárne aj krajským súdom a okresným súdom (resp. ich plénam, kolégiám, prípadne grémiami vrátane jednotlivých sudcov) v podobe podávania podnetov, prerokovania a vyjadrovania sa k podnetom a predloženia podnetov na prijatie stanoviska k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov.

34. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým rozhodnutím a obsahom označených základných práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. novembra 2024

Libor Duľa
predseda senátu